

[Aksel Larsen.]

total respekt for romerretten, men jeg har heller ikke for megen respekt for romerretten, og jeg er glad for, at romerretten ikke har haft så megen indflydelse på retsplejen og strafferetsplejen i dette land, som den har haft i et sydligere land.

I øvrigt kun én bemærkning til det ærede medlem fru Edel Saunte. Efter at hun havde citeret latin fra romerretten om retsprincipper, sagde det ærede medlem: at Aksel Larsen ikke forstår, at retsprincipper bør være bindende også for folketinget, kan man måske ikke undre sig over. Jeg vil henstille til det ærede medlem — enten støttende sig på, hvad jeg har sagt her i tinget, og helst i forbindelse med denne sag, men jeg har ikke noget imod, at hun tager andre sager ind — at føre noget, der ligner et sandsynlighedsbevis for, at jeg ikke forstår eller mener, at retsprincipper bør være bindende for folketinget. Hvis det ærede medlem ikke er i stand hertil, henstiller jeg til det ærede medlem en anden gang at holde sine snavsede insinuationer for sig selv.

Der er fra forskellig side talt om, at der burde nedsættes et udvalg. Jeg forstår, at det ærede medlem hr. Ninn-Hansen ikke er synderlig begejstret for tanken, men jeg har da hele tiden været af den mening, at mellem første og anden behandling af en sag som denne måtte der nedsættes et udvalg. Jeg regner med, at et sådant udvalg bliver nedsat, at det forsøger at nå frem til en enig konklusion, og jeg håber, at denne konklusion bliver af en sådan art, at den kan vedtages af folketinget enten enstemmigt eller med et ret stort flertal.

Jeg kan ikke vide noget om, hvad denne konklusion bliver, og lad mig sige, at jeg er ikke fremmed for tanken om, at man måske alligevel kan klare sagen uden rigsret. Det, det drejer sig om for mig, er at få fastslået, at en minister skal tale sandhed, når han informerer folketinget, skal være loyal, skal give udtømmende og saglige redegørelser. Det er ikke nok, at ministeren i det, han har sagt, har holdt sig til sandheden, ministeren må ikke fortie sandheden, og ministeren må heller ikke forvrænge sandheden. Det ønsker jeg at slå fast, og jeg kan ikke se, at det kan

gøres på anden måde, end at det kommer til at virke som en misbilligelse af daværende minister Kjærboels optræden, som folketinget af naturlige grund ellers er afskåret fra at tage stilling til, da folketinget jo kun kan give en eksisterende minister mistillidsvotum.

Der kunne være mange ting at undersøge i denne sag, og jeg er ikke sikker på, at man ikke burde undersøge adskilligt mere vedrørende Grønlandssejladsen end de omstændigheder, hvorunder erklæring nr. 1 fra kaptajnerne blev kasseret og erklæring nr. 2 blev tilvejebragt. Men lad nu det være. Lad mig, for at man ikke kan være i tvivl om eller tro, man er i tvivl om mine bevæggrunde til at fremsætte dette forslag og min mening med det, gentage, hvad jeg sagde i den tale den 20. oktober, hvormed jeg fremsatte forslaget — det står i Folketingstidende sp. 72 —:

„Endelig kan og skal rigsadvokaten og hans eventuelle opfattelse ikke på nogen måde være afgørende, når det drejer sig om en ministers vildledning af folketinget.

Og hvad der end monne være uklart eller uopklaret i denne sag, så står dog ét fast: folketinget blev vildledt, alvorligt vildledt, den 13. marts 1957. Fhv. minister Kjærboel hævder, at han var i god tro, da han gav den vildledende redegørelse, han var selv blevet vildledt eller holdt i uvidenhed af sine embedsmænd. Embedsmændene derimod hævder, at de har holdt ministeren løbende og detaljeret informeret og at alt, hvad de foretog sig for at fremskaffe kaptajnserklæring nr. 2, skete på initiativ af ministeren og med hans vidende.

Hvilken af de to påstande der er rigtig, kan ingen af os afgøre i dag. Det må en domstolsundersøgelse klare. Men det står fast, at folketinget blev vildledt. Og folketinget har kun én at henholde sig til: den ansvarlige minister.“

Ja, det er det, der er mit synspunkt, og jeg kan ikke se, at det skulle være så ufærdelig svært at finde frem til, at når regeringen intet foretog sig, så måtte folketinget foretage sig noget, og at der kun var ét at gøre: at stille forslag om rigsretstiltale.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen mener, at jeg har bebrejdet ham, at han kom så sent med sit forslag. Det mener jeg ikke